

Evangelí del 24 de desembre: esperança i alegria

“Beneït sigui el Senyor, Déu d’Israel: ha visitat el seu poble i l’ha redimit”. Zacaries és un exemple d’humilitat, d’alegre conversió, d’esperança ferma en Déu i de confiança renovada en la seva paraula.

Evangelí (Lc 1, 67-79)

Zacaries, el pare de Joan, quedà ple de l’Esperit Sant i es posà a profetitzar dient:

Beneït sigui el Senyor, Déu d’Israel:
ha visitat el seu poble i l’ha redimit;

fa que s'aixequi un salvador poderós a la casa de David, el seu servent, com havia anunciat de temps antic per boca dels seus sants profetes: ell ens salva de tots els enemics, de les mans dels qui ens volen mal.

Ha mostrat així el seu amor als nostres pares, s'ha recordat de l'aliança santa que jurà al nostre pare Abraham, prometent de concedir-nos que, sense por, lliures dels enemics, li donem culte, amb santedat i justícia, tota la vida.

I a tu, infant, et diran profeta de l'Altíssim, perquè aniràs al davant del Senyor a preparar els seus camins; faràs saber al poble que li ve la salvació, que li són perdonats els seus pecats.

Per l'amor entranyable del nostre Déu, ens visitarà el sol naixent que ve del cel, per il·luminar els qui viuen a la fosca, a les ombres de la

mort, i guiar els nostres passos per camins de pau.

Comentari

Avui acaba l'Advent. Durant les setmanes prèvies ens hem anat preparant per a la gran celebració de la Nativitat del Senyor. De la mà de l'evangelista sant Lluç, els darrers dies hem anat recorrent les etapes finals prèvies al gran esdeveniment. Ens hem trobat amb els protagonistes més propers al primer Nadal: l'arcàngel Gabriel, Zacaries i Elisabet, el seu fill Joan, Josep i, de manera molt especial, Maria, la mare del Messies que naixerà.

L'últim episodi que narra sant Lluç abans del relat del naixement de Jesús el protagonitza Zacaries, el qual, quan va creure, va recuperar la parla. Comenta Sant Ambròs: “Amb

raó la seva llengua es va desfermar, perquè, lligada per la incredulitat, va ser desfermada per la fe”. I va entonar l’anomenat *Benedictus*, una acció de gràcies i lloança a Déu solemne, que expressa la gran esperança d'un israelita pietós en les antigues promeses que Déu va reservar al poble escollit. “Beneït sigui el Senyor, Déu d’Israel”. Amb aquesta expressió, molt freqüent en els salms, Zacaries, i nosaltres amb ell, donem gràcies a Déu per la seva infinita misericòrdia vessada sobre el seu poble, en enviar-nos “un salvador poderós”, Jesucrist. Els anuncis dels antics profetes estan a punt de complir-se. La salvació és a les portes.

És fàcil imaginar l'orgull sant de Zacaries, ja que el seu fill seria el “profeta de l'Altíssim”. Recordaria les paraules de l'arcàngel que no va poder repetir durant nou mesos llargs: Joan convertirà “molts dels

fills d'Israel al Senyor el seu Déu; i anirà davant seu” (Lc 1,1 6-17). Ara ho proclama exultant de goig: “aniràs al davant del Senyor a preparar els seus camins; faràs saber al poble que li ve la salvació, que li són perdonats els seus pecats”.

A punt d'esclatar d'alegria pel naixement del Fill de Déu, veiem avui Zacaries com un exemple d'humilitat, d'alegre conversió, d'esperança ferma en Déu i de confiança renovada en la seva paraula.

Josep Boira // stuckphoto24 -
Getty images